

HIREK

Krúdynknak

Gyulám, Szerelmem! Azt hallok, valami harmincesztendő centennáriumot készítenek Ellenéd műveidnek szépséges, diszkiadásu alkalmából.

Mi a fészkes gyulátlanságot akarnak Tőled! Drágaságom, énrólom tudd meg azonnal, én nem vagyok benne! Tudom, elunnál egyszerűsmindenkorra, ha gyanítanád, hogy ott bujkálok barátjaid és tisztelőid közt, mikor az ünnepedet összerkesztik. Dehát kicsodák azok a külső urak, azok a pogány naivak, akik abban a hiszemben vannak, hogy mulattathatnak Téged valamely fix órára tett tiszteletteljes szájalással? Az az *egy asztalnyi kedves embered*, akiknek megengeded, hogy egy kicsit ismerjenek Tégedet, tudván tudja az mind, hogy halkságon, restségeden, bágyalmodon bosszantóbb csufot nem lehetne tenni, mint Tégedet ősi merengésedből efféle dicső főtárgyalásra megidézni.

Talán Magyarország kormányzója szándékozik a Várat kivilágítani a Te ünnepi estédre s Elébed menni a Bourbon-királyok szép szokása szerint, mikor Te, sétáló jegenye besétálsz a fogadó szalába, fejedet elhajtvá a csillárok csüngő kristályai elől?

Megható szépséges fejed, aki vállaid fölött örökösen félrehajlik, mint a kereszt az ország koronáján.

Vagy miniszterelnökünk igyekszik egy napra, egy estélynyire Szkutarit előlünk elfüggyőzni s a halvány citromszín palota gobelines terneibe invitálni Téged és a muzsádat udvarló Akadémiát, mintha még az illúziós nagy Budapesten volnánk, a kellemes Európában?

A Nemzeti Casino abroszolja s virágozza föl bankottre intarziás asztalkáit odakinn a franciás Park-Clubban, zászlóaljnyi mágnással és udvari mágnásasszonnyal lepvén körül Té-

gedet, magyarok, férfiak mintáját, hogy hallják ritka hangodat és büszkén és ábrándosan tekinthessenek délibábos homlokodra?

Látod, csufolódom! Sejttem azt a fertály mosolyt elmosódni gyönyörű száz szélén, azt a Krúdy-féle mosolyt, akit úgy ismerek, akivel egy hordóziú pohár bornak felelsz, meg a tapintatlan sorsnak, meg a barbár társadalomnak. Gögöd és nagylelkűséged, értelmed és jó ized, földi melanchóliád és égi derültséged fonják hirtelen össze azt a csapóját a Te hangulatodnak, azt a kurta, gunyos és bánatos és pajkos mosolyodat.

Nem kívánám, hogy Néked itt valami kabaret rendezzenek, édes kedves Gyulám, a Te álmatag alakodat hadd álmodjam Nagy Lajos király művelt udvarába, hadd képzeljelek a három tenger közt heverő bőséges boldogságos ország fiának, zászlós urak irigységének, egy méltó magyar király könyvtárában forgatva a ludtollat abban az érdekes nagy fehér kezében, s asztalánál a poharat, s mellette lovagolva vadászatain és filozóf erdei sétáin veled sétálván.

Kérnék minden dátumos, egyleti fejet, felejtkezzenek meg csak bátran Rólad, ne erőszakoljanak ünnepi vacsorát Néked, ahová gondoktól agyuzott fejüket elhozzák a szerencsétlen szerkesztőségi emberek, amelynek résztvételi díját elvesztették a rumy-játékon a fiatal poéták, ahol az analfabéta közgazdasági tolvajok köpnék a Te szép Tejutas homlokodra tószjtáikat, nem, összetett szívvel könyörgök a gyöngédtelemeknek, ne bántsanak Tégedet.

Te nagy magos árva, Téged emellek, mint zászló rudját és a nyakadba akasztom ennek a borzasztó kis országnak a gyászjátólát.

Tisztelem a Stambulod füstjét, mikor el-

mnik a vállad megett, mikor sétálsz látatlanul a szigeten, a tokaji szín gesztenyelevelével a kalapod karimájára esik, nyesett bajszu csendes szádra a szerelem csókjai hullottak, hófuvtott hajadra a délután felhője nyestessüveget teszen és reászállanak a csillagok estére.

Megállasz, a földre nézel... meghallottad a pikulás cinkét a fáról, ötet hallgatod.

És én nem zavarlak.

Szép Ernő